

Sygnatura akt II K 648/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Dmochowski

Protokolant: Małgorzata Dębowska

W obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 29 listopada 2018 r. na rozprawie

sprawy **P. J.**

urodzonego (...) w M.

syna J. i E. z d. P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 13 września 2017 roku do dnia 07 czerwca 2018 r. w Ł. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna K. D. określonego co do swojej wysokości na kwotę 1000 zł miesięcznie na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Łomży III RC 353/16 z dnia 21 czerwca 2017 r. w wyniku czego łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych

- tj. o czyn z art. 209§1kk

I. Oskarżonego P. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 209§1kk skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

II. Zasądza od oskarżonego P. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem opłaty i kwotę 70 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 648/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 26 lutego 2015r. w Ł. urodził się K. D. syn B. D.. Wyrokiem Zaocznym z dnia 21 czerwca 2017r. (k.19) Sąd Rejonowy w Łomży III Wydział Rodzinny i Nieletnich ustalił, iż ojcem małoletniego jest P. J.. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz małoletniego alimenty w kwocie po 1000 złotych. Oskarżony nie regulował swoich zobowiązań względem syna. B. D. otrzymywała alimenty z funduszu alimentacyjnego (k.2, 32). Komornik prowadzący egzekucję stwierdził jej bezskuteczność (k.3). Zaległość alimentacyjna na dzień 28.06.2017r. wynosiła 6419,35 złotych (k.24). Oskarżony nie był wcześniej karany (k.35).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów oraz wyjaśnień oskarżonego (k.64v), zeznań świadka B. D. (k.65v).

Oskarżony P. J. na rozprawie nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że to nie jest jego dziecko i trzeba zrobić badania genetyczne. Ma przysadzone alimenty, nie płaci na dziecko, absolutnie nie poczuwa się do odpowiedzialności. Oskarżony wyjaśnił, że wie, że ma zasądzone alimenty oraz że ustalono jego ojcostwo.

Sąd analizując te wyjaśnienia nie dał im wiary co do samego faktu nie przyznania się do winy oskarżonego. Z wyjaśnień tych wynika, że oskarżony nie płacił zasądzonych alimentów. W tym zakresie należało dać wiarę tym wyjaśnieniom, gdyż ma to potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci zeznań B. D. jak też dokumentów urzędowych wystawionych przez komornika oraz dokumentów funduszu alimentacyjnego. Sąd dał wiarę tym dokumentom uznając je za prawdziwe. Nie były one kwestionowane w związku z czym należało uznać, że odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny ustalony przez Sąd. Sąd wiary oskarżonemu co do faktu, iż nie jest ojcem dziecka. Przecza temu ustalenia poczynione przez Sąd Rodzinny czego konsekwencją był wyrok z dnia 21 czerwca 2017r.. Sąd w pełni dał wiarę temu dowodowi jako dokumentowi urzędowemu. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego którym Sąd nie dał wiary zmierzają tylko i wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W sprawie na potwierdzenie winy oskarżonego zeznawała B. D.. Jej zeznania były zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Świadek podkreśliła negatywne podejście oskarżonego do płacenia alimentów. Sąd dał wiarę w całości tym zeznaniom gdyż wraz z pozostałymi dowodami uzupełniają się i tworzą logiczny ciąg zdarzeń. Zeznania te potwierdzone są w pozostałym materiale dowodowym. Brak jest też podstaw do uznania, że świadek celowo zeznawała nieprawdę.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art.209§1kk. Zgodnie z tym przepisem odpowiedzialności podlega „Kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące”. Czynność sprawcza przestępstwa niealimentacji polega na uchylaniu się od wykonania obowiązku alimentacyjnego. Nie ulega w niniejszej sprawie, że oskarżony uchylał się od tego obowiązku i nie płacił jakichkolwiek alimentów na swojego małoletniego syna. Fakt ojcostwa oraz obowiązek alimentacyjny zostały ustalone przez Sąd wyrokiem z dnia 21 czerwca 2017r.. Jak wynika z informacji Komornika zaległości alimentacyjne przekraczają równowartość trzech świadczeń okresowych.

Czyn oskarżonego stanowił przestępstwo, bowiem społeczny stopień szkodliwości jego zachowania był znaczny. Oskarżonemu można było przypisać winę, bowiem w czasie czynu miał ukończone 17 lat, a zatem posiadał zdolność do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Ponadto ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, by oskarżony miał zniesioną poczytalność. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynikało również, by zachodziły okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność karłą.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art.209§1kk skazał i wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na 10 złotych.

Przy wyrokowaniu Sąd miał na uwadze zasadę wynikającą z art58§1kk zgodnie z którą „Jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary”. W ocenie Sądu brak było w niniejszej sprawie podstaw do orzeczenia kary innej niż kara grzywny. Oskarżony nie był wcześniej karany, uzyskuje dochody w związku z czym będzie miał możliwość regulować swoje zobowiązania. Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd doszedł do przekonania, że karą współmierną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego będzie kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wysokość

jednej stawki na 10 złotych. Sąd uznał, że kara ta będzie karą bardziej resocjalizacyjną w odniesieniu do oskarżonego, niż kara pozbawienia wolności. Jest to kara finansowa, którą oskarżony z całą pewnością odczuje i wyciągnie wnioski na przyszłość. W ocenie Sądu kara ta mieści się w granicach określanych przepisami z popełnione przestępstwa. Jest ona wystarczająca do uznania jej za karę sprawiedliwą. Kara ta w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i spełni swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Spowoduje ona, że w przyszłości oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa, gdyż zrozumie konsekwencje wchodzenia w konflikt z prawem. Uświadomi ona również społeczeństwu, że za tego rodzaju zachowanie sprawca ponosi odpowiedzialność.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art.627kpk i art.3ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.
